

havde været sat ud af Kraft og Maksimumsbeløbene fastsat ved særlige Love — ændret, saaledes at Maksimumsbeløbene forhøjes i samme Forhold som Udgiftstallet stiger, d. v. s. med 10 pCt., hver Gang Udgiftstallet stiger 10 pCt. Samtidig anvender man det fulde Udgiftstal, d. v. s. medregner Udgiften til Husleje, hvorfor Basistallet er forhøjet fra 1 800 Kr. til 2 250 Kr., jfr. den nævnte Bestemmelse i Lov Nr. 27 af 31. Januar 1946 § 12, Stk. 2.

Reguleret i Overensstemmelse med den saaledes ændrede Bestemmelse er Maksimumsbeløbene fra 1. Marts 1946 at regne fastsat til 9 Kr. 10 Øre for Forsørgere og 6 Kr. 70 Øre for Ikke-Forsørgere, dog 8 Kr. 10 Øre for Ikke-Forsørgere med mindst 8 Aars Medlemstid, medens Satserne reguleret efter Arbejdsløshedslovens Regler vilde være blevet henholdsvis 8 Kr. 80 Øre, 6 Kr. 50 Øre og 7 Kr. 80 Øre.

Den nævnte Bestemmelse i Lov af 31. Januar 1946 ophører imidlertid at have Gyldighed den 1. April 1947, fra hvilken Dato man som foran nævnt vil falde tilbage paa den mere begrænsede Regulering i selve Arbejdsløshedsloven, medmindre andet bestemmes ved Lov.

Ved den nye Tjenestemandsløvs — Lov Nr. 301 af 6. Juni 1946 § 91 — har man nu forladt det i Tjenestemandsløvsloven af 31. Marts 1931 § 90 omhandlede Udgiftstal, til hvilket saavel Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, som § 12, Stk. 2, i Lov af 31. Januar 1946 henviser, som afgørende for Fastsættelsen af Reguleringstillægget til Tjenestemændene og gør i Stedet Reguleringstillægget afhængig af det almindelige Detailpristal med Aaret 1914 som Basis.

Der maatte derfor, selv om man i Princippet vilde bevare Reguleringsbestemmelsen i § 12, Stk. 2, i Lov af 31. Januar 1946 eller falde tilbage til Reguleringen i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, foretages visse Ændringer i de nævnte Bestemmelser, idet man ikke vilde kunne nøjes med at henvise til Tjenestemandsløvslovens Udgiftstal, men i Arbejdsløshedsloven maatte optage en udtrykkelig Angivelse af, hvorledes man kommer til dette Udgiftstal. Det synes imidlertid mindre rimeligt at opretholde dette Udgiftstal alene for Arbejdsløshedslovens Omraade, saa meget mere som man som anført netop forsaa vidt angaar Reguleringen af Tjenestemændenes Lønninger, til hvilken Regulering man hidtil har knyttet Reguleringen af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, har forladt dette Udgiftstal og er gaaet over til det almindelige Detailpristal

med Aaret 1914 som Basis. Naar hertil kommer, at man i Henhold til Folkeforsikringslovens § 85 ogsaa ved Reguleringen af Alders- og Invalididentens Størrelse anvender Detailpristallet, har man ment at burde lægge det samme Pristal til Grund ved Reguleringen af Maksimumsbeløbene for Dagpengene i de anerkendte Arbejdsløsheds-kasser.

For Arbejdsløshedslovens Vedkommende gør der sig imidlertid ved særlige Forhold gældende, at der til Forsørgere ydes en særlig Huslejhjælp. Det vil formentlig derfor ved Reguleringen af Dagpengene være rimeligt ikke direkte at anvende Detailpristallet, men at anvende det til Grund for Pristallet liggende Udgiftstal og heri fradrage det beregnede Tal for Udgiften til Bolig. Til Gengæld foreslaas Huslejhjælpen reguleret med Udgangspunkt i Bevægelserne i Detailpristallets Boligpost. For Ikke-Forsørgere gør dette særlige Forhold sig ikke gældende, idet disse ikke kan oppebære Huslejhjælp i Henhold til Arbejdsløshedsloven, men *da* man ikke bør etablere en forskellig Regulering af Dagpengene henholdsvis til Forsørgere og Ikke-Forsørgere, *da* Antallet af Medlemmer, der er Forsørgere, langt overstiger Antallet af Medlemmer, der ikke er Forsørgere, ca. 70 pCt. mod ca. 30 pCt., *da* Boligposten kun udgør ca. 11 pCt. af det samlede Udgiftstal, og *da* Boligposten maa antages i Almindelighed rent faktisk at spille en mindre Rolle paa Ikke-Forsørgernes Budget, har man ikke ment at burde tage Hensyn hertil. Man stiller derfor Forslag om Regulering af Dagpengenes Maksimumsbeløb saavel for Forsørgere som Ikke-Forsørgere paa Grundlag af det til Grund for Detailpristallet liggende Udgiftstal med Fradrag af Udgiften til Bolig.

Der rejser sig herefter Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang man bør lade Maksimumsbeløbene følge Udgiftstallets Svingninger. Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, lader som foran nævnt kun Dagpengene svinge $8\frac{1}{3}$ pCt. i Forhold til Grundbeløbet for hver 10 pCt., det i denne Bestemmelse nævnte Udgiftstal ændrer sig i Forhold til Basisudgiftstallet, medens § 12, Stk. 2, i Lov af 31. Januar 1946 giver fuld Regulering. Den fulde Regulering findes ogsaa i Folkeforsikringslovens § 85, og *da* der ikke synes at være noget Grundlag for paa dette Punkt at gøre nogen Forskel mellem Alders- og Invaliderente paa den ene Side og Arbejdsløshedsunderstøttelsen paa den anden Side, stiller man Forslag om, at Dagpengenes Maksimumsbeløb i Overensstemmelse